

La llei d'eutanàsia, com a molt aviat, a mitjans del 2020

Mor Antoni Monguilod, el malalt que demanava una mort digna

CELESTE LÓPEZ
Madrid

Antoni Monguilod, el veí de Malgrat de Mar (Maresme) de 74 anys i malalt de parkinson que havia reclamat el dret a una mort digna, va morir dimecres. Al seu costat, la seva dona, que sempre va entendre, igual que els seus quatre fills, el desig del seu marit de "deixar de patir". La mateixa petició que van secundar altres malalts terminals, com ara María José Carrasco, Maribel Tellaetxe i Luis de Marcos, tots ells ja morts. Els seus familiars van aconseguir lliurar més d'un milió de signatures fa uns mesos per demanar que es despenalitzés l'eutanàsia. Tot i això, aquesta norma ha tornat a quedar postergada, com a mínim, fins a mitjans del 2020. I això si és que la majoria parlamentària és semblant a l'actual.

La regulació de l'eutanàsia sembla condemnada a ensopegar amb la inestabilitat política en què s'ha instal·lat Espanya des de fa anys. Si durant la penúltima legislatura (compartida per Mariano Rajoy i Pedro Sánchez, després de la moció de censura) es va debatre en dues ocasions, i va tirar endavant en la segona (la proposició del PSOE), la convocatòria d'eleccions la va malmetre. També la negativa del PP i Ciutadans que es tramités (eren majoria a la Mesa del Congrés).

Les eleccions i la victòria de Sánchez van fer pensar a molts que la despenalització de l'eutanàsia estava a punt d'arribar. La nova composició del Parlament, amb només dos partits manifestament en contra (PP i Vox) i el compromís d'aquesta majoria de tramitar la norma així que es formés govern servien de base als defensors del dret a morir dignament i no prolongar un patiment en el cas de malalties cròniques i terminals.

Amb tot, no hi va haver acord per formar govern i sí noves eleccions (el pròxim 10 de novembre), el resultat de les quals i les possibles coalicions deixen en l'aire la possibilitat que la norma

MARTA PÉREZ / EFE

Antoni Monguilod, de 74 anys i malalt de parkinson

que despenalitzava l'eutanàsia tiri endavant. Els seus defensors reconeixen que, en el millor dels casos, la llei no seria aprovada fins a mitjan 2020.

Això, en el cas que el resultat electoral sigui semblant al regis-

El veí de Malgrat, de 74 anys i amb parkinson, havia demanat unes quantes vegades "deixar de patir"

trat a l'abril. Però tot està en l'aire. El PP ja ha advertit que no pensa legalitzar l'eutanàsia. El seu compromís és assegurar que tothom que ho necessiti rebí cures pal·liatives que l'ajudin a morir bé (actualment només un 50% dels pacients que les necessiten en re-

ben). Una cosa en què coincideixen amb Vox. Ciutadans, amb un paper més ambigu, defensa la línia dels populars i la formació d'ultradreta, per bé que sembla que ara s'obre a despenalitzar l'eutanàsia, ja que són processos diferents.

La resta dels partits (PSOE, Unides Podem, PNB, ERC i altres formacions minoritàries) donen suport a les peticions dels familiars de Carrasco, Tellaetxe o De Marcos.

I els ciutadans, què en pensen? Segons els resultats de l'*Estudi europeu de valors 2019*, elaborat per la Fundació BBVA, set de cada deu espanyols són molt o totalment partidaris d'autoritzar aquesta pràctica, amb la supervisió i l'ajuda dels metges, per "aquells malalts en fase terminal d'una malaltia incurable i que han expressat clarament la seva voluntat de no continuar vivint".●

Afavorim la generositat

Pere-A. Fàbregas

Hi ha al voltant de 140.000 fundacions que despleguen la seva activitat a Europa amb l'objectiu de fomentar el desenvolupament en diferents àrees de la societat, com ara l'educació, el medi ambient, la sanitat o la cultura. L'1 d'octubre va tenir lloc el dia europeu de les Fundacions. Per aquest motiu se celebrava un debat al Parlament Europeu per analitzar com la filantropia pot reforçar els valors europeus i com el sector es pot associar amb altres agents a fi de combatre la desigualtat creixent, crear espais per a la innovació, ajudar a superar les divisions socials i polítiques i connectar amb les persones i les seves necessitats reals.

La societat avança, però en alguns aspectes continua ancorada a vells clixés que hauríem d'erradicar, com ara que el fet de donar ha de ser per algun motiu fosc i inconfessable. En aquest sentit, ens hauríem d'assemblar més a les societats anglosaxones, en què la filantropia és percebuda amb bons ulls. Tornar a la societat una part del que ens ha aportat és una cosa que constitueix un principi d'actuació modern i solidari.

A Catalunya des del 2003 s'han doblat el nombre de donants particulars. Hem passat d'una mica més de 300.000 a superar els 650.000, una xifra que representa pràcticament un 20% de la població que paga impostos. Les donacions han estat molt per sobre del creixement econòmic. Durant el període 2003-2016, el PIB català va créixer un 41%, mentre que les donacions més d'un 300%.

Hauríem d'estar satisfets? Com a organització representativa del sector fundacional, les dades han de ser analitzades amb rigor i evitant l'auto-complaença. I no és que no es-

PERE-A. FÀBREGAS, president de la Coordinadora Catalana de Fundacions (CCF)

tiguem orgullosos, sinó que la lectura més profunda ens porta a la conclusió que queda molt camí per recórrer. Si és cert que un 20% és un percentatge més que considerable de la població que dona, conclourem que el 80% restant no ha considerat oportú fer-ho.

Des que es va crear, la CCF reivindica mesures legals que afavoreixin i incentivin el mecenatge. No debades, la reforma fiscal del 2014 va permetre que la donació mitjana es duplicués, ja que dels primers 150 euros tenien deduccions importants, per bé que, com reconeixen tots els experts, a diferència de les organitzacions, les persones no pensen només en termes fiscals, sinó també emocionals, a l'hora de decidir les seves contribucions.

S'hauria d'erradicar el vell clixé que qui dona ho fa per algun motiu fosc o inconfessable

L'evolució de la filantropia respon a múltiples raons. Tot i això, les tendències ens indiquen que hi ha un retorn a les causes de proximitat, a allò que veiem cada dia. Les causes neixen d'una necessitat que té la societat, ja siguin científiques, culturals o socials.

Soc conscient que és una reivindicació recurrent, però hem de continuar insistint que les condicions fiscals són essencials per al desenvolupament de la filantropia al nostre país. Àmbits com la salut, la investigació, l'educació o la cultura serien difícils d'imaginar sense la col·laboració que ofereixen les fundacions. Els indicadors ens assenyalen que entrem en un període econòmic incert. Afavorim, doncs, les mesures que permetin un desenvolupament més gran de la filantropia. La societat ens ho agrairà.●

Delgado justifica haver escrit al seu homòleg italià sobre Juana Rivas

MADRID Agències

La ministra de Justícia en funcions, Dolores Delgado, va assegurar ahir que és "obligatori, habitual i normal" que el seu ministeri demani informació a les autoritats italianes sobre com es trobaven els fills de Juana Rivas, la mare que va ser condemnada a Espanya per sostracció de menors al·legant una suposada situació de maltractament.

"És un procediment obligatori, normal i habitual", va sentenciar. A l'agost Delgado va sol·licitar

informació al seu homòleg italià, Alfonso Bonafede, sobre el cas de Juana Rivas, que aquell mateix mes havia sol·licitat protecció jurídica internacional per als seus dos fills menors per mitjà d'un escrit remès a la Delegació del Govern a Andalusia.

Aquesta petició s'acompanya habitualment d'una carta signada pel titular de Justícia del país, segons ha explicat la ministra en declaracions als periodistes. Davant el coneixement que els menors "poden estar en situació de risc", segons va explicar, el mi-

nisteri va posar en marxa l'article 55 del reglament europeu del 2003 en matèria de responsabilitat parental.

L'objectiu és recollir informació sobre la situació de menors o sobre procediments pendents que els afectin. La ministra va assenyalar que va actuar "en atenció al principi de protecció de l'interès superior del menor", que va afirmar que "obliga tots els estats de la Unió Europea".

La trama de la carta de Delgado, avançada ahir pel diari *El Mundo*, va aixecar una contro-

versia considerable sobre la qual van opinar diverses associacions de jutges.

L'Associació Judicial Francisco de Vitoria va considerar que la manera d'actuar de Delgado suposa "una falta de respecte a la sobirania italiana i el seu sistema judicial". "Com vol la ministra que es respectin els tribunals espanyols a la UE?", es va preguntar en un missatge a Twitter. El Fòrum Judicial Independent va criticar la gestió de Delgado perquè entén que supera les funcions pròpies del poder executiu i no respecta la divisió de poders.

L'Associació Professional de la Magistratura (APM) també es va mostrar crítica a Twitter amb la mediació ministerial: "No ens ho podem creure, perquè resultaria trist i vergonyós i menystindria

greument la justícia intentar interferir en el resultat d'un procediment conforme a la llei. La senyora ministra no creuria en la separació de poders". El porta-

La ministra de Justícia diu que va actuar segons el reglament europeu sobre responsabilitat paternal

veu de Jutges i Jutgesses per la Democràcia, Ignacio González Vega, va considerar que en principi no hi ha motius per dubtar de la bona fe de la gestió duta a terme per Delgado a efectes informatius.●